

SABAA
TAHIROVÁ
SMRT PŘED
BRANAMI

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOST

SABAA

TAHIROVÁ

SMRT PŘED

BRANAMI

SABAA
TAHIROVÁ
SMRT PŘED
BRANAMI

BRNO 2019

A Reaper at the Gates

English title

Copyright © 2018 Sabaa Tahir

Cover photos by yaalan, Alex Tihonovs
and Jose Ignacio Soto / Shutterstock.com

Map by Jonathan Roberts

Translation © Petra Johana Poncarová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-769-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-770-6 (Formát ePub)

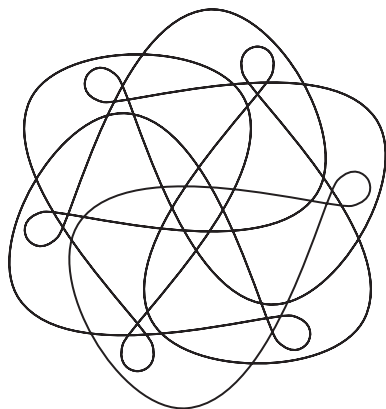
ISBN 978-80-7577-771-3 (Formát MobiPocket)

*Renée, která zná mé srdce,
Alexandře, která opatruje mé naděje,
a Benovi, který sdílí můj sen.*

ČÁST I

Bezejmenný král

I

TEMNONOŠ

Miluješ až příliš, můj králi.

Během staletí, jež jsme spolu prožili, má královna tato slova často opakovala. Napřed je vyslovovala s úsměvem na rtech, později však se zamračeným výrazem ve tváři. Ulpěla pohledem na našich dětech, které se proháněly po paláci. Jejich těla se měnila z plamene v maso a kosti a zase zpět, byly jako nekonečně krásné malé větrné víry.

„Bojím se o tebe, *Meherjo*.“ Chvěl se jí hlas. „Bojím se, co uděláš, pokud by se těm, které miluješ, přihodilo něco zlého.“

„Vám se nic zlého nestane. To slibuji.“

Mluvila ze mě vášně a bláhovost mládí, třebaže mladý jsem samozřejmě nebyl. Ani tenkrát jsem nebyl mladý. Toho dne mé královně čechral říční vánek vlasy tmavé jako půlnoc a skrze záclony proudilo okny dovnitř sluneční světlo jako tekuté zlato. Naše děti, které se celé rozesmáté proháněly po kamenné podlaze a zanechávaly za sebou ožehnuté stopy, se v něm zbarvily do tmavě okrové.

Má královna žila v zajetí svých obav. Vzal jsem ji za ruce. „Zničil bych každého, kdo by se opovážil vám ublížit,“ ujistil jsem ji.

„Ne, *Meherjo*.“ Během roků, které od té doby uplynuly, jsem přemýšlel, jestli se má paní už v tu chvíli obávala, co se ze mě stane.

„Slib mi, že to nikdy neuděláš. Ty jsi náš *Meherja*. Tvoje srdce je stvořeno pro lásku. Tvým posláním je dávat, ne brát. To proto jsi králem džinů. Slib mi to.“

Toho dne jsem učinil dva sliby: že budu vždy chránit a vždy milovat.

Do roka jsem je oba porušil.

Hvězda visí na stěně jeskyně daleko od lidských očí. Je to kosočtverec se čtyřmi hroty, na vrcholu má úzkou mezeru. Její povrch je protkán sítí tenkých žizev, které mi připomínají den, kdy Učenci, poté co uvěznilí můj lid, Hvězdu zničili. Kov se netrpělivě leskne, mocný jako pohled dravce v džungli, který se blíží ke kořisti. Tato zbraň vládne ohromnou mocí — je dost silná na to, aby zničila starobylé město a starobylý národ. Dost silná na to, aby na tisíce let uvěznila džiny.

Dost silná na to, aby je osvobodila.

Hvězda se zachvěje, jako by vycítila přítomnost náramku, který mi přiléhá k zápěstí. Hvězda touží po své chybějící části. Když jí náramek nabídnu, projede mnou záchvěv prudké bolesti z odloučení. Kov pomalu odteče jako stříbrný úhoř a spojí se s Hvězdou. Mezera se zmenší.

Čtyři hroty Hvězdy náhle vzplanou a osvítlí i vzdálené kouty jeskyně z kropenaté žuly. Stvoření stojící kolem mě na to odpoví zlostným sykotem. Pak záře pohasne a zbude z ní jen bledé měsíční světlo. Kolem kotníků mi šustí ghúlové.

Pane. Pane.

Opodál čeká na mé rozkazy Pán přízraků společně s králi a královkami ifritů — jsou mezi nimi větrní, mořští, píseční, jeskynní, vzdušní i sněžní ifriti.

Mlčky a ostražitě mě pozorují a já zatím rozvažuji nad pergamenem ve svých rukou. Pergamen sám je nenápadný, má barvu písku, ale slova, která na něm stojí, bijí do očí.

Na můj pokyn ke mně přistoupí Pán přízraků. Poddává se mi jen neochotně. Má kouzelná moc jej sice zkrotila, ale on se ne-

ustále snaží osvobodit. Já ho však ještě potřebuji. Přízraky jsou nesourodé útržky ztracených duší spojené starobylym kouzlem. Když chtějí, nikdo je nedokáže vysledovat. Ani slavné imperiální Masky.

Když Pánovi přízraků podám pergamet, zaslechnu její hlas. Má královna šeptá, její hlas je jemný jako plamen svíčky za mrazivé noci. *Jakmile to uděláš, už nebude cesty zpět. Ztratíš veškerou naději, Meherjo. Uvaž to.*

Poslechnu ji. Chvilí o tom uvažuji.

Pak si uvědomím, že má paní je už celé tisíciletí mrtvá. Její přítomnost je jen mámení smyslů. Jejím hlasem promlouvá má slabost. Podám Pánovi přízraků svitek.

„Postarej se, aby se dostal do rukou Krkavci, Heleně Aquille,“ poručím mu. „Nikomu jinému.“ Ukloní se a ifríty připlují blíž. Vzdušné ifríty pošlu pryč, pro ty mám jiný úkol. Ostatní pokleknu.

„Před dávnými lety jste poskytli Učencům vědomosti, které vedly ke zničení mého lidu a celého nadpřirozeného světa.“ Ta vzpomínka projede jejich řadami jako vlna. „Nabízím vám vykoupení. Vydejte se za svými novými spojenci na jihu. Pomozte jim pochopit, co všechno mohou vyvolat na svět z temných míst. Za šest měsíců nastane srpnový úplněk, Obilný měsíc. Dlouho před tím už musí být dílo hotové. A vy se nasyťte.“ Ghúlové se přiblíží. „Hleďte, ať mě nezklamete.“

Poté co všichni zmizí, přemýšlím o Hvězdě a vzpomenu si na zrádnou džinku, která ji pomohla stvořit. Možná že člověk by v záři té zbraně viděl příslib.

Já cítím jen nenávisť.

Na myslí mi vytane jistá tvář. Laia ze Serry. Vzpomenu si, jak jsem pod rukama cítil její horkou kůži, na to, jak mě objala kolem krku. Jak přivírala oči. Vybavím si zlatavou kotlinu jejího hrdla.

Připadala mi jako práh mého starého domova, když na podlaze ležel čerstvý rákos. Cítil jsem z ní bezpečí.

Miloval jsi ji, připomene mi má královna. A pak jsi jí ublížil.

To, že jsem zradil jedno učenecké děvče, by mě nemělo nijak vyvádět z míry. Před ní jsem oklamal stovky jiných.

Přesto se mě ale zmocní neklid. Poté co mi Laia ze Serry darovala svůj náramek, poté co si uvědomila, že chlapec, jemuž říkala Keenan, je pouhá smyšlenka, přihodilo se cosi nevysvětlitelného. Stejně jako všichni lidé i ona v mých očích zahlédla nejméně okamžiky svého života. Ale když jsem se jí podíval do duše, něco mi pohled oplátilo — tedy spíš někdo: spatřil jsem svou královnu, jak na mě upřeně hledí napříč staletími.

Viděl jsem její zděšení. Její smutek kvůli tomu, co se ze mě stalo. Viděl jsem její bolest plynoucí z toho, co naše děti a náš lid vytrpěli v rukou Učenců.

S každou zradou pomyslím na svou královnu. Myslím na ni celých tisíc let, se všemi lidmi, které jsem vyhledal, klamal je a miloval tak dlouho, dokud mi dobrovolně a s láskou v srdci nedali část Hvězdy, které jim patřila.

Zas a znovu, zas a znovu.

Ale nikdy jsem v pohledu někoho jiného nespátřil ji. Nikdy jsem tak prudce nepocítil ostří jejího zklamání.

Ještě jednou. Ještě jednou a víc už ne.

Má královna promlouvá. *Nedělej to. Prosím.*

Já však její hlas rozdrtím. Rozdrtím i vzpomínku na ni. Myslím, že už ji víckrát neuslyším.

II

LAIA

Připadá mi, že tenhle nájezd je už od začátku celý pokažený. Darin to ví stejně jako já, třebaže se to ani jednomu z nás nechce říct nahlas.

Můj bratr toho poslední dobou beztak moc nenamluví.

Vozy duchů, které pronásledujeme, konečně zastaví u válečnické vesnice. Vylezu z keřů pokrytých sněhem, kde jsme se ukrývali, a pokývnu Darinovi. Popadne mě za ruku a stiskne ji. *Dej na sebe pozor.*

Zahalím se neviditelností. Je to schopnost, která se ve mně probudila teprve nedávno, a já si na ni stále ještě zvykám. Dech se mi sráží a vine se v bílých oblacích, jako had tančící na neslyšenou melodii. V jiných částech Impéria už jaro rozesele květy, ale v okolí hlavního města Antia nás dosud šlehají do tváře mrazivé prsty zimy.

Mine půlnoc a lampy, které ve vesnici svítí, začnou prskat ve zdvihajícím se větru. Vstoupím do kruhu vězeňské karavany, nasadím hluboký hlas a zahoukám jako sněžná sova, která se v těchto částech Impéria běžně vyskytuje.

Plížím se k vozům duchů, když vtom mi naskočí husí kůže. Prudce se otočím. Můj instinkt bije na poplach, aby mě varoval. Horský hřbet poblíž se zdá být liduprázdný a pomocní vojáci na stráží se ani nepohnou. Zdá se, že je vše v pořádku.

Jsi jenom nervózní, Laio. Jako vždycky. Z našeho tábora na okraji Místa čekání, vzdáleného třicet kilometrů odtud, jsme již

s Darinem naplánovali a provedli šest nájezdů na imperiální vězeňské karavany. Můj bratr nevykoval ani kousek serrské oceli. Já jsem zase neodpovídala na dopisy od Aradže, učeneckého vůdce, který s námi uprchl z kaufského vězení. Ale společně s Afyou Ara-Nur a jejími muži jsme za poslední dva měsíce pomohli osvobodit více než čtyři sta Učenců a Domorodců.

To však nezaručuje úspěch v případě této karavany, protože je jiná než všechny ostatní.

Za hranicí vozů seskakují ze stromů důvěrně známé černě oděné postavy a obkličují karavanu. Afya a její muži zareagovali na mé znamení a chystají se k útoku. Jejich přítomnost mi dodává odvahu. Jedině díky Afye, Domorodce, která mi pomohla osvobodit Darina z Kaufu, víme o těchto vozech duchů a o vězni, kterého vezou.

Šperháky mě v dlani studí jako rampouchy. V půlkruhu stojí šest vozů a mezi nimi jsou ukryté dva nákladní vozy se zásobami. Většina vojáků se zaobírá koňmi a udržováním táborových ohňů. Z oblohy se řinou přívaly sněhu a bodají mě do tváře. Přistoupím k prvnímu vozu a pustím se do zámku. Moje zmrzlé nemotorné ruce si s jeho vnitřním mechanismem neumějí poradit. *Pospěš si, Laio.*

Ve voze panuje ticho, jako by byl prázdný. Já se tím však nenechám zmást. Ticho brzy přeruší zaplakání dítěte. Někdo ho rychle umlčí. Vězni už se naučili, že být zticha je jediný způsob, jak se vyhnout utrpení.

„Kde všichni jsou, u všech ďasů?“ zařve mi někdo poblíž ucha. Málem upustím šperháky. Kolem projde rychlým krokem legionář a já cítím, jak mě strachem mrazí v zádech. Neodvážuju se dýchat. *Co když mě uvidí? Co když má neviditelnost selže?* Už se mi to stalo, když na mě někdo zaútočil nebo když jsem se ocitla uprostřed davu.

„Vzbuď hostinského.“ Legionář se obrátí k pomocnému vojákoví, který k němu běží. „Řekni mu, ať vyvalí sud a připraví nám pokoje.“

„Hostinec je prázdný, pane. Zdá se, že vesnice je opuštěná.“

Jenže Válečníci své vesnice neopouštějí, dokonce ani uprostřed zimy. Pokud se tedy oblastí neprohnal mor, ale o tom by se Afya jistě doslechla.

Důvody, proč odešli, tě nemusejí zajímat, Laio. Otevři ty zámky.

Pomocný voják a legionář odpochodují směrem k hostinci. Jakmile mi zmizí z dohledu, vrazím do zámku šperháky. Kov ztuhlý námrazou úpí.

No tak! Bez Eliase Veturia, který by mi rázem otevřel polovinu zámků, musím pracovat dvakrát tak rychle. Nemám čas myslet na Eliase, ale stejně nedokážu potlačit obavy. To díky jeho přítomnosti nás při nájezdech nikdy nechtyli. Řekl, že přijde.

Co se Eliasovi mohlo pro všechno na světě stát? Ještě nikdy mě nezklamal. *Tedy alespoň co se nájezdů týče.* Dozvěděla se snad Ševa, že tajně provedl mě i Darina Místem čekání až do Svobodných zemí? Trestá ho za to?

O Strážkyni duši toho vím jen málo — je plachá a nabyla jsem dojmu, že se jí příliš nezamlouvám. Občas, když se Elias vynořil z Místa čekání, aby nás s Darinem navštívil, jsem vytušila, že nás džinka pozoruje. Ale necítila jsem z ní zášť. Jen smutek. A nebesa vědí, že já nejsem ta, která by měla právo odsuzovat skrytou zlobu u jiných.

Kdyby to byla kterákoliv jiná karavana — kdybychom se pokoušeli osvobodit kteréhokoliv jiného vězně —, neriskovala bych Darina, Domorodce ani sebe.

Vůči Mamie Rile a ostatním vězňům z kmene Saíf však máme dluh a musíme se je pokusit osvobodit. Eliasova domorodá matka obětovala své tělo, svobodu i svůj kmen za to, abych mohla zachránit Darina. Nemohu ji zklamat.

Elias tu není. Jsi sama. Hni sebou!

Zámek konečně povolí a já se vydám k dalšímu vozu. Ve stro-
mech několik metrů ode mě už Afya nejspíš kleje vztekem nad tím,
jaké máme zpoždění. Čím déle mi to trvá, tím pravděpodobnější
je, že nás Válečníci chytí.

Když otevřu poslední zámek, zabroukám na znamení. Ozve se
tichý svistot. Vzduchem proletí šipky. Válečníci uvnitř karavany
tiše padnou k zemi. Vzácný jižní jed, v němž jsou šipky namoče-
ny, je zbavil vědomí. Hned poté se k nim připlíží půl tuctu Domo-
rodců a podříznou vojákům hrdlo.

Odvrátím pohled, ale stejně slyším zvuk trhajícího se masa
a sípot posledního dechu umírajících. Víím, že je to nutné. Bez
serrské oceli nemohou Afyini lidé čelit Válečníkům přímo, pro-
tože by se jim zlomily čepele. Ale to vraždění je tak necitelné, že
mi z toho tuhne krev. Napadne mě, jestli si na to někdy zvyknu.

Ze stínů se vynoří drobná postava. Její zbraně se lesknou. Sple-
titá tetování naznačující, že je to zaldara, hlava svého kmene, nyní
skrývají dlouhé tmavé rukávy. Syknu na Afyu Ara-Nur, aby věděla,
kde jsem.

„Že ti to ale trvalo.“ Afya se rozhlédne kolem sebe, černé a rudé
copánky se rozhoupají. „Kde u všech horoucích pekel vězí Elias?
To už umí taky zmizet?“

Elias Afye konečně pověděl o Místě čekání, o své smrti v kauf-
ském vězení, o vzkříšení a o dohodě, kterou uzavřel se Ševou.
Toho dne, než mě našli, mu Afya od plic vynadala do bláznů. *Teď
na něj zapomeň, Laio*, řekla mi potom. *Zbláznit se do někoho, kdo
mluví s duchy a kdo byl navíc už jednou mrtvý, není zrovna nej-
chytřejší, nehledě na to, jaký je to fešák.*

„Elias nepřišel.“

Afya pronese nějakou nadávku v sadhěštině a přikročí k vozům.
Tiše vysvětlí vězňům, že musejí následovat její muže a nedělat hluk.

Z vesnice k nám dolehne křik. Asi padesát metrů od místa, kde stojím, se ozve drnknutí tětivy vypouštějící šíp. Nechám Afyu za sebou a běžím mezi domy do ztemnělé uličky na okraji vesnice, kde Afyini bojovníci jako tanečníci odrážejí půl tuctu imperiálních vojáků včetně velícího legionáře. Domorodé šípy a šípky létají a zručně odrážejí smrtící válečnické čepele. Vběhnu doprostřed potyčky a praštím rukojetí dýky do spánku pomocného vojáka. Nemusela jsem se obtěžovat. Vojáci padají k zemi rychle.

Až příliš rychle.

Někde poblíž musejí být ukrytí další vojáci — skrytá posila. Nebo tu možná někde číhá Maska.

„Laio.“ Při zvuku svého jména nadskočím. Darinova zlatavá kůže je ztemnělá blátem, kterým se pomazal kvůli maskování. Medově plavé nepoddajné vlasy, které mu konečně dorostly, zakrývá kápě. Když se na něj člověk zadívá, neřekl by, že přežil šest měsíců v kaufském vězení. Ale ve své mysli můj bratr stále bojuje s démony. A právě ti mu zabraňují vyrábět serskou ocel.

Ale teď tu je, připomenu si příkře. Bojuje. Pomáhá ti. Na zbraně dojde, až na to bude připravený.

„Mamie tu není,“ pronese hlasem, který mu zhrubl neustálým mlčením. Když mu poklepu na rameno, otočí se. „Našel jsem jen jejího adoptivního syna Šana. Říká, že když karavana zastavila na noc, vojáci ji někam odvedli.“

„Musí tu někde být,“ namítnu. „Odveď odtud vězně. Já ji najdu.“

„Ta vesnice by neměla být prázdná,“ uvažuje Darin. „Něco mi na tom nehraje. Běž s nimi ty. Já se po Mamie podívám.“

„Jeden z vás by ji měl sakra rychle najít.“ Zjeví se za námi Afya. „Protože já to dělat nebudu a musíme schovat vězně.“

„Kdyby se něco pokazilo,“ snažím se Darina přesvědčit, „můžu se zneviditelnit a utéct. Co nejdřív se s vámi setkám v táboře.“

Bratr povytáhne obočí a svým tichým způsobem zvažuje, co jsem řekla. Když se jednou rozhodne, je s ním těžké pořízení. Jako by chtěl člověk pohnout horou — přesně taková byla i naše matka.

„Kam jdeš ty, tam jdu i já, sestřičko. Elias by souhlasil. Ví, že...“

„Když jste s Eliášem takoví kamarádi,“ zasyčím, „tak mu laskavě vyříd, že až příště někomu slíbí pomoc s nájezdem, měl by to taky dodržet.“

Darin zkroutí ústa do rychlého, křivého úsměvu. Je to matčin úsměv. „Laio, já vím, že se na něj zlobíš, ale on...“

„Nebesa ať mě ochraňují před muži v mém životě a vším, co si myslí, že vědí. Zmiz odsud. Afya tě potřebuje. A vězni taky. Běž.“

Než stihne zaprotестovat, vyrazím do vesnice. Je to pouhý shluk přibližně stovky chalup s doškovými střechami, které se prohýbají pod sněhem, a úzkých tmavých uliček. Pečlivě udržovanými zahrádkami se prohání vítr. Málem zakopnu o koště, které někdo zapomněl na ulici. Mám dojem, že to tu vesničané opustili nedávno a ve spěchu.

Opatrně postupuju vpřed, mám se na pozoru před tím, co by mohlo číhat ve stínu. Vybavují se mi historky, které jsem slyšela šepetem vyprávět v hostincích a u domorodých táborových ohňů: o přízracích, které dokážou rozsápat hrdlo námořnické lodní posádky. O učeneckých rodinách nalezených ve vypálených táborech ve Svobodných zemích. O elfech, droboučkových okřídlených tvorech, kteří dokážou být otravní i nebezpeční, ničí vozy a trápí dobytek.

Jsem si jistá, že tohle vše je hnusné dílo stvoření, které si říkalo Keenan.

Temnonoš.

Zastavím se a předním oknem nahlédnu do potmělé chalupy. V noci černé jako podsvětí nevidím vůbec nic. Přejdu k dalšímu